

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/280/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316206469
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1316206469.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, reg. č. 542097902, Francúzska republika, Paríž, Boulevard Haussmann č. 1, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, Bratislava, Karadžičova č. 2, zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., IČO: 47 234 547, Bratislava, Ventúrska č. 16, za ktorú koná JUDr. Marek Czompoly, proti žalovanému: Q. Q. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom E., P. č. XX, o zaplatenie sumy 1.251,58 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 15. marca 2018, č.k. 14 C 92/2016-82, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 15. marca 2018, č.k. 14 C 92/2016-82, vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 15.3.2018, č.k. 14 C 92/2016-82, I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 852,95 € spolu s úrokom z omeškania ročne vo výške 5,15 % zo sumy zo sumy 744,59 € od 19.8.2014 do zaplatenia a zo sumy 108,36 € od 15.6.2014 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 36,30 %. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 18.4.2016, ktorou sa domáhal právny predchodca žalobcu (CETELEM SLOVENSKO a.s.) od žalovaného zaplatenia sumy 1.251,58 € s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 27,48 % ročne zo sumy 839,89 € od 19.8.2014 až do zaplatenia, vo výške 23,56 % ročne zo sumy 325,39 € od 16.6.2014 do 18.12.2014, vo výške 23,56 % ročne zo sumy 288,46 € od 19.12.2014 do 17.4.2015, vo výške 23,56 % ročne zo sumy 238,46 € od 18.4.2015 až do zaplatenia, úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 978,22 € od 19.8.2014 až do zaplatenia, zo sumy 349,76 € od 16.6.2014 do 18.12.2014, zo sumy 288,46 € od 19.12.2014 do 17.4.2015 a sumy 238,46 € od 18.4.2015 až do zaplatenia i náhrady trov konania. Právny predchodca žalobcu žalobu odôvodnil tým, že dňa 14.3.2013 ako veriteľ uzavrel so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej kary podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb podľa zákona č. 492/2009 Z.z. Obsahom úverovej zmluvy zo dňa 14.3.2013 bolo poskytnúť žalovanému revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,- € na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného v úverovej zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý revolvingový úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou dohodnutých mesačných splátok. Voči žalovanému má k dnešnému dňu neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej výške 1.013,12 €. Dňa 10.8.2013 so žalovaným uzavrel ďalšiu zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z., obsahom

ktorej bol viazaný spotrebiteľský úver vo výške 490,50 € na financovanie kúpy spotrebného tovaru. Žalovaný si svoju povinnosť neplnil včas a riadne čím sa dostal do omeškania. Vyzýval žalovaného prostredníctvom predžalobnej výzvy na úhradu svojho záväzku v sume 232,14 €, na čo žalovaný nereagoval. Dňa 15.6.2014 nastala zročnosť poslednej dohodnutej splátky, čím sa stal splatný celý dlh žalovaného.

2. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalobca, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil s rozhodnutím v jeho neprítomnosti; vykonal dokazovanie vyjadrením žalovaného, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Uznesením zo dňa 7.6.2017, č.k. 14 C 92/2016-51, rozhodol tak, že v konaní bude pokračovať so spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, nakoľko došlo k cezhraničnému zlúčeniu spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s., IČO: 35 787 783, Bratislava, Panská č. 7 so spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, Fransúzsko, 75009 Paríž, Boulevard Haussmann č. 1, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, Bratislava, Karadžičova č. 2, ako právnym nástupcom žalobcu v tomto konaní. Právny predchodca žalobcu, ktorý je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poskytovania platobných služieb, a to vykonávanie platobných operácií z úveru poskytnutého používateľovi platobných služieb formou úverového rámca prostredníctvom platobnej karty alebo iného platobného prostriedku, vydávanie platobnej karty alebo iného platobného prostriedku a žalovaný ako fyzická osoba - nepodnikateľ, uzavreli zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní platobnej karty dňa 14.3.2013, č. XXXXXXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bol záväzok spoločnosti poskytnúť žalovanému revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,- € na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného v úverovej zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý revolvingový úver. Zo zmluvy ďalej vyplývalo, že aktuálna výška úverového rámca je v sume 600,- €, výška mesačnej splátky minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,- €, výška úrokovej sadzby predstavovala 28,68 % p.a.- fixne a hodnota RPMN výšku 45,94 %. Z výpisu čerpania splátok a úhrad zistil, že žalovaný čerpal z úveru sumu 879,59 € a z tejto sumy uhradil sumu 135,- €, pričom zvyšok dlžnej istiny neuhradil, z dôvodu ktorého právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplateniu úveru. Listom zo dňa 22.8.2014 nazvanom ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 1.013,12 €. Právny predchodca žalobcu, ktorý je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poskytovania platobných služieb, a to vykonávanie platobných operácií z úveru poskytnutého používateľovi platobných služieb formou úverového rámca prostredníctvom platobnej karty alebo iného platobného prostriedku a vydávanie platobnej karty alebo iného platobného prostriedku a žalovaný ako fyzická osoba - nepodnikateľ uzavreli dňa 10.8.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bol viazaný spotrebiteľský úver vo výške 490,50 € na financovanie kúpy spotrebného tovaru. Zo zmluvy ďalej vyplývalo, že výška mesačnej splátky bola v sume 56,31 €, počet mesačných splátok 10, výška úrokovej sadzby 23,56 % - fixne, hodnota RPMN vo výške 26,27 %, priemerná hodnota RPMN vo výške 39,20 % a celková čiastka k zaplateniu v sume 545,- €. Podľa výpisu čerpania splátok a úhrad, žalovanému bol jednorázovo poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 490,50 €, z tejto sumy žalovaný uhradil pravidelným plnením mesačných splátok celkovo sumu 382,14 €. Žalobca listom zo dňa 12.8.2014 nazvanom ako predžalobná výzva, vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 388,46 €.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 106 ods. 1 písm. a/, § 116 ods. 1, ods. 2, § 167 ods. 1, ods. 2, § 290, § 292 C.s.p., § 1 ods. 1, ods. 2, § 261 ods. 6 písm. d/, § 269 ods. 1, § 273, § 365 veta prvá, § 369 ods. 1, ods. 2, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30.4.2014, § 1 ods. 2, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinný od 1.2.2013, dôvodiac čiastočnou opodstatnenosťou žaloby. Uviedol, že na základe zisteného skutkového stavu považoval za nesporné, že žalobca a žalovaný uzavreli v písomnej forme dňa 14.3.2013 a dňa 10.8.2013 zmluvu, ktorá obsahovala podstatné znaky zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá podľa § 261 ods. 4 písm. d/ Obchodného zákonníka predstavuje absolútny obchodno-záväzkový vzťah,

na ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov pri jeho uzatváraní použil právny režim Obchodného zákonníka, okrem tých práv a povinností, ktoré Obchodný zákonník neupravuje a na ktoré sa v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka použil právny režim, resp. právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku (napr. právna úprava spotrebiteľských zmlúv atď.). Vzhľadom na povahu zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy, keďže žalobca vystupoval ako dodávateľ podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalovaný ako spotrebiteľ podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, išlo podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa okrem toho aplikoval aj osobitný zákon č. 129/2010 Z.z. platný v čase uzatvorenia zmluvy a upravujúci zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako orgán rozhodujúci o nárokoch vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihliadal aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, preto podľa § 4 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. skúmal, či sa žalobcom poskytnutý úver nepovažuje za neplatný, bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o úvere zo dňa 14.3.2013, č. XXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretá medzi veriteľom a žalovaným predstavovala tzv. zmluvu o revolvingovom úvere, kde pri takomto type úveru je schválený úverový rámec, ktorý má dlžník neustále k dispozícii bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania veriteľa. Ak dlžník vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorázovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň každou splátkou zvyšuje. Z toho možno dôvodiť, že skutočná výška čerpaných prostriedkov a od nej sa odvíjajúca výška splátok, prípadne spôsob čerpania sú v čase uzatvorenia úverovej zmluvy neznáme. To však neznamená, že nie je možné stanoviť výšku splátok istiny, úrokov a iných poplatkov pre určitú modelovú východiskovú situáciu, vychádzajúc z nastavených parametrov úverovej zmluvy v čase jej uzatvorenia. Možno vychádzať napríklad z výšky úverového rámca ako výšky poskytnutého úveru (5.000,- €), výšky splátok (5 % z dlžnej sumy) a pravidelnej mesačnej splatnosti, na základe čoho možno stanoviť aj konečný počet splátok. Okrem toho musí byť takýto modelový výpočet zloženia splátky obsahom zmluvy a nie všeobecných obchodných podmienok, ktoré majú len „doplňujúci“ charakter zmluvy a ich obsahom nemožno nahrádzať obsah zmluvy a jej povinné náležitosti, keďže všeobecné úverové podmienky nepredstavujú písomný právny úkon z dôvodu absencie podpisu oboch zmluvných strán na ňom, teda zmluvu. Ide skôr len o dokument technického a vysvetľujúceho charakteru. Konštatoval preto absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko v zmluve uvedený údaj o výške splátky 5 % z dlžnej čiastky, príslušná časť úverovej istiny, poplatky a zmluvné sankcie, nepredstavuje náležitosť predpokladanú § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., teda údaj o presnej, konkrétnej a zrozumiteľnej výške, počte a termíne splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, hoci len príkladmo, keďže presnú výšku splátky nemožno vzhľadom na charakter úveru stanoviť pri podpise zmluvy. Údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov predstavujú podstatnú náležitosť zmluvy (dvojstranný právny úkon). Vzhľadom k tomu, že zmluva neobsahovala údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo predstavovalo absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., malo to za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že z prehľadu čerpania úveru bolo zrejmé, že žalovaný čerpal z úveru sumu 879,59 €, tak že vykonal dňa 25.10.2013 výber z bankomatu v sume 50,- €, dňa 28.10.2013 výber z bankomatu v sume 100,- €, dňa 29.10.2013 výber z bankomatu v sume 100,- €, dňa 29.10.2013 financoval cez POS terminál sumu 34,02 €, dňa 30.10.2013 financoval cez POS terminál sumu 65,57 €, dňa 30.10.2013 výber z bankomatu v sume 130,- €, dňa 1.11.2013 výber z bankomatu v sume 300,- €, dňa 2.11.2013 výber z bankomatu v sume 50,- €, dňa 4.11.2013 výber z bankomatu v sume 50,- € a jednorázovo uhradil sumu 135,- € dňa 15.1.2014 a sumu 134,- € a dňa 27.11.2013 sumu 1,- € ako cashback bonus. V rámci úverového rámca 5.000,- € (istiny) tak vyčerpал žalovaný sumu 879,59 € (vyčerpané) mínus 135,- € (uhradené), z dôvodu ktorého žalovaná istina predstavuje sumu 744,59 €, ktorú považoval za dôvodnú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.8.2013, č. XXXXXXXXXXXXXXXX, predstavovala viazaný spotrebiteľský úver na kúpu presne špecifikovaného tovaru, ktorá taktiež musela byť v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. uzavretá písomne a obsahovať náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Aj pri tejto zmluve v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ex offo prihliadal na dodržanie podstatných náležitostí zmluvy o úvere, pričom zistil, že aj v tejto zmluve absentuje údaj o výške, počte, a termínoch splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré neboli súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere (dvojstranného právneho úkonu), boli len vytlačené na papieri bez možnosti zistenia, či sa s nimi spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť, čo by zaručil svojím podpisom. Absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.,

mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. Z prehľadu čerpania úveru zistil, že žalovanému bol poskytnutý úver dňa 13.8.2013 v sume 490,50 €, na ktorý v zmysle predpísaných splátok úveru zaplatil celkovo sumu 382,14 €. Jednotlivé úhrady boli vykonané dňa 18.9.2013 v sume 56,31 €, dňa 21.10.2013 v sume 56,31 €, dňa 22.1.2013 v sume 56,31 €, dňa 15.1.2014 v sume 63,21 €, dňa 18.12.2014 v sume 100,- €, dňa 17.4.2015 v sume 50,- €, takže z celkovej výšky úveru v sume 490,50 € žalovaný uhradil sumu 382,14 € a tak časť dlžnej sumy predstavuje sumu 108,36 €, v ktorej časti považoval žalobu za dôvodnú. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, prihliadnuc na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z., považoval žalobu žalobcu za dôvodnú len v časti o zaplatenie sumy 852,95 €, ktorá predstavuje dlžnú časť istiny úveru a v ostatnej časti žalobu (poplatkov a úrokov) ako nedôvodnú zamietol.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania vo výške 5,15 % z dlžnej sumy až do reálneho zaplatenia dlžnej sumy, keď základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky v rozhodnom čase predstavovala výšku 0,15 % ročne.

3.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol úspešný priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,30 %, čo korešpondovalo s jeho pomerom úspechu v konaní, ktorý vypočítal tak, že žalobcov neúspech predstavoval 31,85 %, odpočítal od úspechu žalobcu, ktorý predstavoval 68,15 % s tým, že o výške tohto nároku rozhodne samostatným rozhodnutím, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá žalobca, výslovne v rozsahu sumy 398,63 € s príslušenstvom, podal včas odvolanie dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty zo dňa 14.3.2013 a zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.8.2013 neobsahovali údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo predstavovalo absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z., keď považoval jeho žalobu za dôvodnú len v časti, a to v sume 852,95 € predstavujúcu dlžnú časť istiny úveru, pričom v ostatnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Poukázal na skutočnosť, že predmetom zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty zo dňa 14.3.2013 bolo poskytnutie revolvingového úveru formou tzv. povoleného prečerpania, tzn., že poskytuje žalovanému určitý úverový rámec, z ktorého môže žalovaný čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, pričom záleží výlučne na vôli žalovaného či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. Žalovaný tak mohol čerpať celú výšku úverového rámca naraz, mohol čerpať len časť poskytnutého rámca jednorazovo alebo opakovane, mohol kedykoľvek splatiť akúkoľvek časť čerpanej sumy alebo aj celú sumu a opätovne čerpať peňažné prostriedky podľa svojho uváženia atď. Nepoznal vôľu žalovaného, ani ju nemohol predpokladať a ovplyvniť, preto sa nedala v zmluve uviesť výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov inak než ako to urobil v úverovej zmluve, že výška splátky je 5 % z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,- € a že je splatná 10. deň v mesiaci. Zdôraznil, že výšku povinnej mesačnej splátky vypočítanú podľa úverovej zmluvy oznamoval žalovanému vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov a tak mal žalovaný presnú vedomosť aká je jej aktuálna výška. Upriamil pozornosť na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 6.11.2015, č.k. 8 C 284/2015-67, v ktorom sa uvádza: „Vo zvyšnej časti vo veci samej súd konštatuje, že zmluva predložená v konaní zo dňa 15.5.2012 je zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru, teda o povolení prečerpania finančných prostriedkov. Na takýto typ spotrebiteľského úveru sa v zmysle § 1 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch nevzťahuje § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda ani § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch“, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 3 Cdo 146/2017, podľa ktorého: „V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je treba za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.“ Vzhľadom na uvedené má

za to, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty zo dňa 14.3.2013 a zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.8.2013 obsahovali všetky zákonom požadované náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a je toho názoru, že prvoinštančný súd nesprávne postupoval, keď posúdil predmetné úvery za bezúročné a bezpoplatkové. V konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázal oprávnenosť žalovaného nároku a v priebehu konania riadne označil a založil do súdneho spisu všetky relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím splnil nielen svoju dôkaznú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 132 ods. 1, ods. 3 C.s.p., ale aj povinnosť tvrdenia vyplývajúcu z ustanovenia § 132 ods. 1 C.s.p. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; žiadal trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolanie nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. augusta 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštanacie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštanacie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštanacie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštanacie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštanacie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštanacie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštanacie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 48.), že zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.8.2013 sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, keďže v nej absentuje údaj o výške, počte a termínoch splátky istiny, úrokov a iných poplatkov a nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, že uvedená zmluva spĺňala náležitosti ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V predmetnej zmluve je uvedená výška úveru v sume 490,50 €, výška mesačnej splátky 56,31 €, počet mesačných splátok 10, splatnosť mesačnej splátky určená na 15. deň v mesiaci, splatnosť 1. splátky určená na deň 15.9.2013, konečná splatnosť úveru dňa 15.6.2014, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 23,56 %, RPMN vo výške 26,27 %, priemernou RPMN vo výške 39,20 %, celkovou čiastkou k zaplateniu v sume 545,- €, ako aj poplatok za poistenie vo výške 3,33 %. V čase uzavretia tejto zmluvy, zákon č. 129/2010 Z.z. určoval v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, účinného v čase uzavretia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy sa okrem iného poskytnutý spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, resp. r/ až y/. To znamená, že tento zákon ustanovoval určité dôsledky porušenia určitých povinností ustanovených týmto zákonom. Ide o súkromnoprávny inštitút a toto ustanovenie je súčasťou dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky Smernice (č. 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008) na

stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa. Ustanovenie § 11 ods. 1 je špeciálnou úpravou absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Výklad a aplikácia tohto ustanovenia zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákon nedodržiavanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia nerovnováhy medzi profesionálnym dodávateľom a spotrebiteľom, bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti a to tie uvedené v § 11 zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Účelom náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak nie je dostatočne určité akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky. Uvedené nie je možné nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Uvedené citované ustanovenie zákona má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa ako bude s jeho splátkou naložené, najmä aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené údaje spotrebiteľská zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahovala, ide teda o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú zákon sankcionoval tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, ktoré je v jeho prospech, ktoré je známe odvolaciemu súdu tak ako aj ďalšie jeho rozhodnutie (uznesenie zo dňa 23.4.2018, sp.zn. 4 Cdo 187/2017), podľa ktorých nemusí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať rozdelenie splátky na istinu, úroky a poplatky, ale podľa konštantnej judikatúry slovenských súdov (napríklad rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 22.10.2014, sp.zn. 24 Co 228/2014, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 31.5.2016, sp.zn. 14 Co 692/2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.8.2016, sp.zn. 11 Co 11/2015) sa má ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vykladať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Odvolací súd dodáva, že odpoveď na spornú otázku, či je možné považovať spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý do 30.4.2018, t.j. do prijatia zákona č. 279/2017 Z.z., účinný od 1.5.2018, za bezúročný a bez poplatkov, keď neobsahoval členenie splátky spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že dané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom ústavný súd poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) z 6.12.2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

11. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštalácie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku aj o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty, ktorú uzavreli právny predchodca žalobcu a žalovaný dňa 14.3.2013, ale nie z dôvodu, že táto zmluva neobsahovala údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru

podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, ale z dôvodu nejasného uvedenia ročnej priemernej miery nákladov (RPMN). Z predmetnej zmluvy nie je zrejmé, či RPMN bola vypočítaná z výšky úverového rámca 5.000,- € alebo aktuálnej výšky úverového rámca 600,- €. Odvolací súd poukazuje na to, že údaj o RPMN je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy a tým, že žalobca riadne v zmluve nešpecifikoval výpočet RPMN, znemožnil žalovanému ako spotrebiteľovi získať objektívne informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstúpil. Takýto postup žalobcu pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi zavádzajúco a mätúco. Pri výpočte RPMN sa pritom vychádza z predpokladu, že zmluva zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ i spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách určených v zmluve. Predpoklady pre výpočet RPMN sú celková výška úveru, výška úroku a termín splátky istiny a úroku (s výnimkou notárskych poplatkov, poplatkov za nedodržanie záväzkov ustanovených v zmluve a iných poplatkov, kde ich zahrnutie do RPMN vylučuje všeobecne záväzný právny predpis). Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Úver je odplatný právny úkon. Na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určí ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné, čo už dobre možné nie je v priebehu revolvingu, pretože sa úver čerpá a dopĺňa a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN.

12. V danom prípade išlo revolvingový spotrebiteľský úver a aj keď sa údaje pre výpočet RPMN menia podľa jeho čerpania a dopĺňania, na začiatku, t.j. v čase uzavretia predmetnej zmluvy, nič žalobcovi nebránilo, aby výpočet RPMN do zmluvy premietol, prípadne aby uviedol vzorec pre výpočet RPMN. Keďže si túto povinnosť žalobca nespĺnil, bolo potrebné poskytnutý revolvingový spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzavretia zmluvy. Odvolací súd poukazuje na bod 9. odôvodnenia tohto rozsudku, v ktorom poukázal na to, že citovaný zákon ustanovuje určité dôsledky porušenia určitých povinností ustanovených týmto zákonom. Údaj o RPMN je údajom, ktorý zabezpečuje spotrebiteľom ľahšiu orientáciu pri výbere úverových produktov, nakoľko tento údaj by mal zohľadňovať celkovú mieru nákladov, ktoré musí spotrebiteľ vynaložiť na úver po zohľadnení všetkých poplatkov, úrokov a iných nákladov a preto je výška RPMN jedným z najdôležitejších údajov, ktoré umožňujú spotrebiteľom zorientovať sa pri výbere úverového produktu.

13. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav vecí, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

14. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových

zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

15. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

16. Odvolací súd dodáva, že aj napriek tomu, že súd prvej inštancie nesprávne formuloval výrok III. o náhrade trov konania tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 36,30 %, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania, nezmenil tento výrok, pretože v odôvodnení napadnutého rozsudku správne uviedol, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,30 % podľa § 262 ods. 1 C.s.p., keď ani jedna zo sporových strán odvolanie voči tomuto výroku nepodala.

17. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).